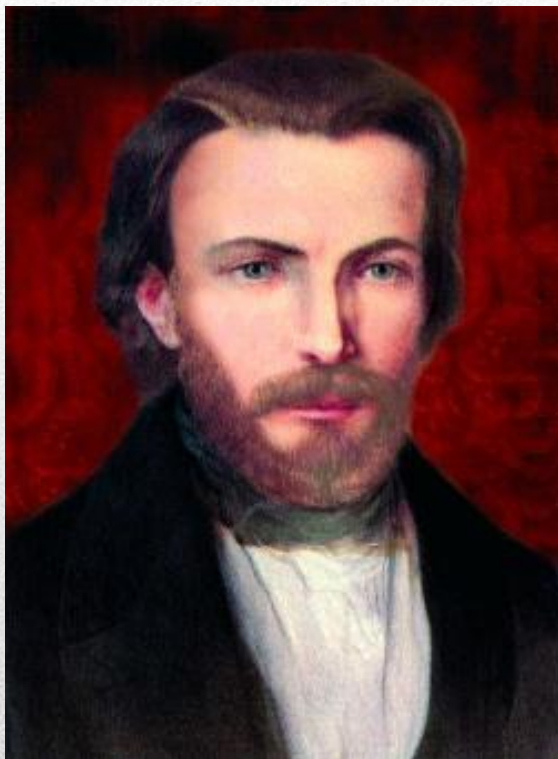

Fericitul Frederic Ozanam

Un sfânt laic pentru timpurile noastre

Cuvânt înainte

Anul 2013 reprezintă, pentru mișcarea laică vincentiană pe plan mondial, un an jubiliar: vom sărbători cu toții, cei care activăm în cadrul conferințelor vincentiene, 200 de ani de la nașterea fericitului Frederic Ozanam, studentul, care la vârsta de doar 20 de ani avea să întemeieze în anul 1833, la Paris, împreună cu șase prieteni, o nouă mișcare creștină catolică, ce avea să cuprindă mai apoi, în scurt timp, întreaga lume.

Noi, membrii acestei mișcări laice vincentiene din România, bazându-ne pe o istorie interbelică neprelucrată încă, am reînnotat firul activităților după schimbările din decembrie 1989, prima conferință prinzând contur în anul 1990, în cadrul Episcopiei Române Unite cu Roma, Greco-Catolice, din Lugoj, sub directa îndrumare a episcopului de vrednică pomenire Ioan Ploscaru.

După 2 ani, la 2 august 1992, avea să se înființeze, la Reșița, prima Conferință laică vincentiană din istoria mișcării postdecembriste, care mai funcționează și astăzi. Anul acesta sărbătorim, la Reșița, 20 de ani de activitate neîntreruptă și binecuvântată!

Personal, mă bucur foarte mult de inițiativa luată de frații și surorile noastre, cu care împreună facem parte, pe plan mondial, din marea familie vincentiană, de a tipări o lucrare despre cel care avea să ajungă mai târziu profesor universitar la Sorbona și un familist desărvășit, Frederic Ozanam, ridicat în rândul fericitorilor Bisericii Romano-Catolice în Catedrala Notre Dame din Paris, la 22 august 1997, de către însuși papa Ioan Paul al II-lea, astăzi fericit și el.

Sper ca această apariție să ne stimuleze pe noi toți să fim mai înflăcărați în a-i urma modelul, un model care mai este și astăzi la fel de viu ca și atunci, în anul 1833, când a fost creată mișcarea noastră laică vincentiană.

Mulțumesc tuturor acelorora care s-au implicat în realizarea acestei publicații, iar cititorilor le doresc har și binecuvântare pe drumul mânturii!

Erwin Josef Țigla

Vicepreședinte teritorial internațional pentru Europa 2

Președintele Conferinței „Maria Zăpezii” Reșița

Un om ca și noi

„Doamne, pe genunchii mamei mele
am învățat să te prețuiesc,
și în privirea ei am deslușit iubirea ta”.

Frederic OZANAM s-a născut pe 23 aprilie 1813, la Milano, într-o dintr-o familie franceză care, în acel moment, se afla în acest acel oraș dominat de imperiul lui Napoleon. După câteva luni, familia Ozanam avea să revină acasă, la Lyon. Educația aleasă pe care Frederic a primit-o de la părinți – dăruiri cu totul slujirii lui Dumnezeu și a săracilor – l-a marcat adânc. Atins de febra tifoidă la vârsta de șase ani, el va reuși s-o învingă cu ajutorul harului obținut de la Dumnezeu, prin mijlocirea sfântului Ioan Francisc Regis, implorat cu stăruință de familia sa. De o inocență și de o sinceritate transparentă este plin de compasiune pentru cei necăjiți și suferinzi, Frederic, ca oricare copil, nu a fost tot timpul un exemplu de cumințenie. „N-am fost niciodată mai obraznic ca la vârsta de opt ani. Devenisem încăpățânat, supărăcios, neascultator și leneș” – scria el unui vechi coleg de clasă. La nouă ani, ajutat de profesorii colegiului regal din Lyon, unde își urmează cursurile, caracterul său începe să se domolească și să se îmbunătățească.

În adolescență, influențat de climatul de necredință care domnește în lume, Frederic intră într-o perioadă de îndoieli. De ce este credincios? Recentele descoperiri ale științei nu contrazic ele credința? Gândirea poate ea să cunoască într-adevăr existența lui Dumnezeu? Aceste întrebări îl preocupă nespus de mult. Din mijlocul încercărilor mistuitoare îi cere Domnului să binevoiască a-i acorda lumina adevărului. Încetul cu încetul, îndoielile cedează teren în favoarea certitudinii, iar armonia își recapătă locul de cinste între știință și credință. „De câțva timp, scria el mai târziu, simțeam în mine nevoia unui sprijin solid de care să mă pot prinde și pe care să mă pot stabili, pentru a rezista șuvoiului de îndoieli. Și iată că, astăzi, sufletul meu este plin de bucurie și de mângâiere; de acord cu credința mea, cugetul meu a regăsit în prezent acel catolicism care mi-a fost transmis prin gura unei mame minunate și care mi-a fost atât de drag în anii copilăriei. „Măhnirea prin care a trecut s-a adevărit rodnică, permițându-i mai

târziu să fie înțelegător cu toți aceia care treceau printr-o perioadă de întuneric, lipsită de orice mângâiere.

Ajuns la Paris pentru a urma studiile universitare, Frederic dorește să amelioreze viața sa spirituală. Începe să facă progrese în felul de a trăi sacramentele și angajamentele în slujirea aproapelui. El este deja convins că orice creștin trebuie să-și trăiască vocația în mijlocul lumii și să aibă un comportament de mijlocitor, împăcând știința și credința, lucrând pentru apropierea libertății și religiei, interpunându-se între persoanele care nu au nimic și acelea care au prea mult. Astfel, împreună cu un grup de tineri catolici, înființează *Conferința de caritate*, unde sunt dezbătute diferitele aspecte ale vieții sociale și care va deveni *Societatea Sfântul Vincențiu de Paul*. Convingerile tânărului Frederic se adevăresc a fi de o intuiție profetică. Întâlnirea cu săracii de pe străzile capitalei l-au condus, atât pe el cât și pe membrii conferinței,

la o cunoaștere concretă a carității; slujind îndeaproape săracii, el va găsi în persoana lor adevărați parteneri. Citind din conferințele spirituale ale sfântului Vincențiu de Paul, pe care le recomanda adesea tuturor membrilor *Conferinței*, el realizează că iubirea efectivă a aproapelui, mai cu seamă a celor mici și fragili, devine cu adevărat concretă și eficace, atunci când săracul este privit ca o icoană a lui Cristos.

Soț și tată iubitor, profesor universitar și om politic, Frederic nu a fost niciodată condiționat de aspectele nefaste ale timpurilor în care a trăit; dimpotrivă, cu intuiția sa profetică, el le-a precedat și le-a depășit. Biserica l-a beatificat nu pentru faptul că a întemeiat *Societatea Sfântul Vincențiu de Paul*, nici pentru cariera eminentă de profesor la Sorbona sau pentru că a fost un excelent scriitor; Frederic Ozanam este „fericit” pentru că a știut să îndeplinească cu măiestrie viața socială și viața spirituală într-o viață unică de sfințenie.

Profesor universitar

”Nu am muncit niciodată
pentru a primi laude de la oameni,
ci doar pentru a sluji adevărul”.

După terminarea studiilor (doctorat în litere și drept), Frederic se întoarce la Lyon și profesează mai întâi ca avocat, urmând dorința tatălui său să de a deveni magistrat cinstit și competent, apoi obține în anul 1839 catedra de profesor de drept comercial, iar în anul 1840 devine cel mai tânăr profesor universitar de literatură universală de la Sorbona. „Nici un alt curs nu este urmărit cu atâta interes ca acela al tânărului profesor”.

Frederic își organizează cariera de profesor ca pe o slujire, indiferent de locația în care predă și tema pe care o abordează. Își pregătește cursurile cu multă conștiinciozitate, se documentează îndelung și oferă conținuturilor o formă personală, prezentată cu mult elan și putere de convingere. Studenții îl respectă foarte mult, însă nu fac același lucru cu unul dintre profesori; pentru a-l apăra pe profesor de atacurile lor, Frederic asistă la cursuri și îi calmează pe agitatori.

Universitatea Sorbona îi oferă posibilitatea de a-și folosi talentul pedagogic și cunoștințele pentru răspândirea Împărăției lui Dumnezeu. Nu este un om divizat: nu concepe o ruptură între viața de creștin angajat în Conferințele Sfântul Vincențiu și cariera de profesor universitar. De aceea, va folosi orice ocazie pentru a da mărturie despre credința și atașamentul față de Biserică și va căuta mereu să îmbine știința și credința, catolicismul și libertatea. Spune el: Șă arătăm tinerilor studenți că se poate să fii catolic și să ai simțul

binelui comun, că se poate să fii atașat de religie și de libertate”.

Un mare intelectual, Ozanam este foarte exigent cu sine însuși, dar și cu studenții. Munca la catedră însemna o „vocație” pe care a trăit-o cu cea mai mare dăruire și fidelitate. Un mare iubitor și cunoscător al istoriei, profesorul Ozanam demonstrează în fața studenților și colegilor că Biserica Catolică a adus civilizația în lumea barbară și a ajutat mult clasa muncitoare și că Biserica a avut un rol important în progresul civilizației. Când unul dintre colegi îl numește „teologul”, el răspunde foarte simplu: „nu sunt decât un creștin care își apără credința”. În toate

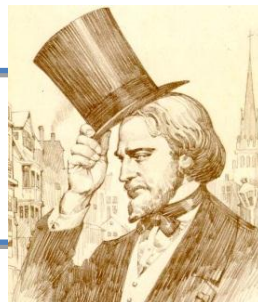
demersurile sale ca profesor, a căutat să transmită adevărul cu calm și respect față de cei care nu-i împărtășeau ideile: „Să învățăm să ne apărăm convingerile fără ură față de adversari, să-i iubim pe cei care nu gândesc ca noi... decât să ne plângem de vremurile în care trăim, mai bine să ne plângem pe noi înșine”.

Activitatea de intelectual nu s-a limitat doar la viața de la catedră. A militat pentru ca toți să aibă acces la educație, mai ales săracii și persoanele din zonele defavorizate, a scris foarte multe articole și a colaborat cu diferite reviste catolice ale vremii, în care și-a exprimat clar viziunea socială și atașamentul față de Biserică. A fondat chiar o publicație care, însă, după un an de activitate, a fost interzisă de Biserică din cauza ideilor prea inovatoare. Frederic a acceptat această decizie cu umilință, în timp ce unul dintre colaboratorii săi s-a revoltat și s-a îndepărtat de Biserică.

Profesorul Ozanam a muncit pentru răspândirea adevărului și a dat mărturie despre adevăr.

Prietenul tuturor

„Ocupațiile foarte importante trebuie să cedeze locul pentru câteva ore obligațiilor de prietenie”.

Pentru Frederic Ozanam, prietenia reprezenta ceva foarte prețios, de care nu se putea lipsi. Indiferent de mulțimea greutăților întâlnite, a căutat, a dorit și a știut să păstreze prietenia, cu toți cei pe care i-a întâlnit(peste tot): începând cu Dumnezeu și continuând cu colegii de școală și membrii Conferințelor, cu cei săraci și mariginalizați.

Prietenii pe care le-a creat arată că Frederic simțea nevoia intensă de a fi iubit, însă arată și faptul că oamenii se simțeau bine în compania lui pentru că știa să râdă și să se amuze folosindu-și multele talente, dar era apreciat și pentru delicatețea, cultura sa, spiritul deschis și gustul pentru conversație pe toate temele. A știut să se bucure de tot ceea ce putea oferi prietenia: îmbogățire spirituală și intelectuală datorită discuțiilor, încurajare reciprocă, rugăciune împărtășită și mărturie comună a credinței. Și-a ales prietenii cu grijă, a dăruit și a știut să primească.

A folosit fiecare ocazie pentru a fi alături de ei în momentele fericite, dar mai ales în situațiile dificile când i-a încurajat și i-a asigurat de rugăciunile lui, dând astfel mărturie de credință. Toate activitățile au

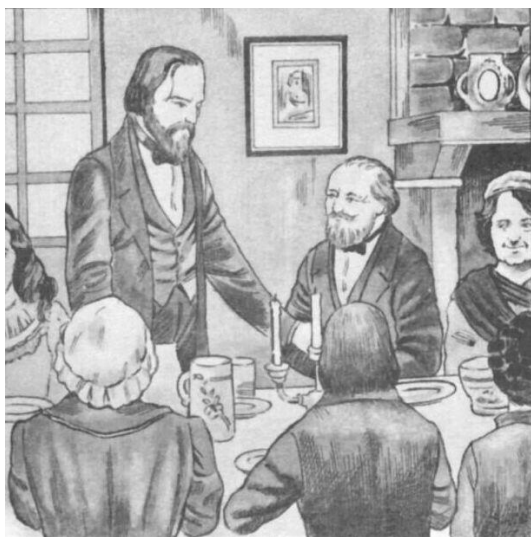

prins rădăcină în grupul de prieteni. Prima Conferință de Caritate a pornit cu acest grup de prieteni studenți la Sorbona, iar mai târziu, Frederic împărtășește idealul său caritativ de credință și celorlalți prieteni și îi invită să i se alăture.

O mare influență asupra lui a avut-o prietenia cu **sora Rosalie Rendu (foto)**, fiică de Caritate, fiică spirituală a sfântului Vincențiu de Paul. Frederic, împreună cu prietenii săi, se lasă format de această soră care îl inițiază

în slujirea săracilor și îi dă primele exemple de trăire a carismei vinčențiene. Astfel, pentru membrii Conferințelor, primul angajament în favoarea săracilor va fi crearea unei legături de prietenie cu aceștia prin vizite regulate, nu doar cu ocazia marilor sărbători creștine.

„Bunul mers al Societății constă în două virtuți: dreptatea și caritatea. Dreptatea însă presupune foarte multă dragoste, căci trebuie să iubim foarte mult un om pentru a-i respecta drepturile ce limitează drepturile noastre și libertatea lui ce împiedică libertatea noastră. Dreptatea are niște limite, însă caritatea nu cunoaște limite”.

Boala necruțătoare, care își face apariția foarte devreme, nu poate să rupă legăturile prieteniei, deși îi răpește bucuria de a fi la catedră, puterea de a merge să viziteze săracii, îi oferă ocazia de a aprofunda relația de prietenie cu Dumnezeu. Rugăciunea lui se transformă într-o adevărată conversație cu un prieten de încredere.

Lectura Bibliei, rugăciunea, dar și prietenia cu sfinții, mai ales cu cei ce au trecut prin mari suferințe, îl ajută să accepte voința lui Dumnezeu fără ezitare și fără revoltă.

Frederic Ozanam poate fi numit prietenul tuturor. A știut să-și aleagă prietenii și să-i păstreze. Într-o perioadă ostilă religiei și Bisericii, nu i-a fost teamă să afirme că este „prietenul” lui Dumnezeu și al săracilor. Și a trăit ca atare.

Soț și tată iubitor

„Când Dumnezeu a făcut
ca două suflete să trăiască împreună,
el a pus la aceiași valoare și fericirea lor”.

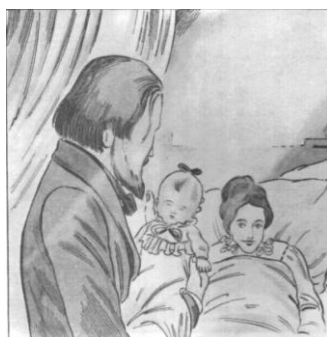

După moartea părinților, Frederic Ozanam suferă de depresie, se simte singur și neîmplinit. „Simt un mare vid interior pe care nu-l poate umple nici prietenia, nici studiul. Nu știu cine va veni să-l umple. Vai fi Dumnezeu? Va fi o creatură?” În rugăciune cere ajutorul Domnului pentru a-l lumina să aleagă calea cea dreaptă. Nu simte atracție pentru viața consacrată, iar căsătoria i se pare o „fatalitate” și o piedică în practicarea „operelor bune”, iar femeile, „uneori au o sensibilitate admirabilă, însă inteligența lor foarte subțire și inconsecventă este fără speranță”. Câțiva ani mai târziu, Frederic o întâlnește pe Amelie Soulacroix, fiica rectorului Academiei din Lyon și este impresionat de sensibilitatea cu care aceasta își îngrijește fratele bolnav; este sigur că alături de această tânără, „evlavioasă asemenea unui înger”, va putea să-și continue misiunea începută, iar câteva luni mai târziu are loc căsătoria.

Tânăra familie Ozanam este foarte fericită. Frederic își iubește soția foarte mult, se simte împlinit și nu va scăpa nici o ocazie de a-și exprima iubirea profundă pe care i-o poartă. Soția îl urmează peste tot și îl susține în tot ceea ce întreprinde, iar când sunt nevoiți să stea departe unul de celălalt își vor scrie zilnic. Tânărul cuplu trăiește intens viața de credință. Întotdeauna merg împreună la sfânta Liturghie, participă des la sacramente, se roagă împreună și se susțin reciproc în trăirea credinței. Se transformă reciproc și învață unul de la altul. Frederic, un intelectual, învață de la soție să fie atent în aprecierea micilor bucurii zilnice și să guste pacea căminului. Ea îi asigură stabilitatea afectivă care îi permite să se dezvolte. Alături de el, cea care se simțea „nu prea evlavioasă” învață să se abandoneze în mâinile Providenței și să se lase condusă de voința lui Dumnezeu. Ambii sunt foarte atenți ca celălalt să poată să crească atât uman, cât și spiritual. Angajat în Conferințele Sfântul Vincențiu de Paul, Frederic vizitează, în fiecare duminică, familiile pe care le are în grijă, primește săracii în casa

lui și îi lasă să se așeze în fotoliu. Familia donează săracilor o zecime din venitul lunar, uneori chiar mai mult. Această sumă este prevăzută de la început, iar săracii nu primesc ce rămâne, ci au partea lor. Soția ia parte la operele de caritate ale soțului, chiar dacă nu este membră a unei Conferințe (la început Conferințele erau formate exclusiv din bărbați). Împreună cu prietenele ei, vizitează familiile sărace, caută fonduri pentru anumite proiecte ale Conferinței și este foarte implicată în ajutorarea tinerelor venite din provincie pentru a nu cădea victime prostituției.

Suferința și încercările nu pot distruge temelia acestui cămin creștin. Amélie pierde mai multe sarcini, este chiar în pericol să-și piardă viața, iar Frederic este alături de ea plin de tandrețe și încredere. Însă după multe suferințe se naște singurului lor copil „un îngeraș pe care ni l-a dat bunul Dumnezeu și sfânta Fecioară”. Acum fericirea lor

este deplină; „vom începe educația lui foarte devreme, după cum și el o va reîncepe pe a noastră, deoarece cred că cerul ni l-a trimis pentru a ne învăța multe și a ne face mai buni”. Această fericire durează doar câțiva ani, deoarece Frederic începe să se simtă tot mai obosit și mai slăbit. Acum este rândul soției să-l sprijine și să-l ajute, mai ales când amândoi își dau seama că nu există leac. Deși face tot posibilul pentru a obține vindecarea,

minunea nu se întâmplă. Frederic este conștient de marele sacrificiu pe care trebuie să-l facă: să-și părăsească soția și copilul. Fără a-și ascunde durerea din suflet, este gata să se lase în mâinile Providenței, însoțit de rugăciunile soției.

Viața lor de familie ne oferă un echilibru instituțional, și spiritual. Dragostea conjugală devine o autentică experiență spirituală, nu doar individuală, ci împărtășită. Au reunit foarte bine cele trei componente ale iubirii: eros, philia și agape, și relația lor a fost trăită în adevăr, sinceritate și încredere. Au fost deschiși față de Dumnezeu, izvorul iubirii.

Un creștin în acțiune

„Vreau să cuprind lumea
într-o rețea de caritate”.

Dumnezeu a ales un grup de laici, majoritatea studenți, sensibili și receptivi față de inspirațiile Duhului Sfânt, care au acceptat misiunea lor de laici în sânul Bisericii și împreună cu ei a creat Conferințele de caritate în anul 1833, cunoscute astăzi sub numele de Conferințele Sfântul Vincențiu de Paul sau Societatea Sfântul Vincențiu de Paul. Acești prieteni creștini s-au angajat să trăiască vocația de creștin prin practicarea carității în special față de cei săraci. Primele documente ale Conferinței arată clar că primii membri s-au reunit purtați de un sentiment puternic de prietenie, plini de dorința de a-și asuma vocația de laici angajați în misiunea universală a Bisericii prin slujirea săracilor, punând astfel în practică învățăturile evangheliei.

Care este însă legătura cu Familia Vincențiană? Trebuie să ne reamintim că, încă de la început, grupul s-a adresat **sorei Rosalie Rendu** pentru a fi inițiat în slujirea săracilor. Ea era purtătoarea carismei vincentine și nu a făcut decât să o transmită acestor tineri dornici să practice caritatea, care au văzut în ea exemplul trăirii carismei. Îi învață să slujească săracii cu devoțiune și respect, conform spiritualității vincentiene, îi conduce pe drumul slujirii.

Nu trebuie neglijat faptul că **Emmanuel Bailly (foto)** a fost cel

care a indicat-o pe sora Rosalie, deoarece o cunoștea foarte bine, fiind un confident al ei, cunoștea bine surorile și viața lor și pentru că unul dintre frații lui era preot lazarist, membru al Congregației Misionare fondată de sfântul Vincențiu de Paul în anul 1625, pentru slujirea și evanghelizarea săracilor și formarea preoților. Când, pentru prima oară, s-a pus problema redactării unui regulament, Bailly

apelează la fratele său lazarist și-i cere Regula lor de viață, după care redactează primul Regulament.

Încă de la început, societatea a primit carisma și spiritul vinčențian. La îndemnul lui Le Prévost, primul membru venit din exterior ce nu făcea parte din mediul studentesc, Conferințele l-au ales ca patron pe sfântul Vincențiu de Paul (mai 1834). Pentru a accentua importanța patronului ales, toți membrii Conferinței participă la sărbătoarea de așezare a relicvelor sfântului Vincențiu în capela Lazariștilor și ocupă primele rânduri. Mult mai târziu, membrii Conferințelor și-au luat numele de vinčențieni,

deoarece „urmează exemplul și se inspiră din spiritualitatea lui ce le formează gândirea, stilul de viață și modul de a se adresa celorlalți” (Regulament 2.5). Viața și exemplul marelui Apostol al Carității sunt izvor de inspirație pentru a împlini misiunea caritativă în favoarea săracilor. Spiritualitatea Vinčențiană reiese clar din textul regulamentului: „să-l iubim pe Dumnezeu Tatăl cu sudoarea frunții și puterea brațelor; să-l descoperim pe Cristos prezent în săraci și pe săraci în Cristos; să împărtășim dragostea «afectivă» și «liberatoare» a lui Cristos, Evanghelistul și Slujitorul săracilor; să fim atenți față de inspirațiile Duhului Sfânt” (Regulament 2.5). Aceste orientări de viață au fost date de sfântul Vincențiu celor care au decis să i se alăture și se găsesc atât în regulile Preoților Misionari (Lazariști) cât și în ale Fiicelor de Caritate.

„A avea un patron înseamnă a continua viața lui..., a căuta lumina în modul său de gândire..., a ne strădui să ne însușim un model așa cum el și-a însușit modelul divin care este Isus Cristos”. (Frederic Ozanam)

Frederic Ozanam a insistat încă de la început asupra caracterului laic al noii asociații și a făcut tot posibilul pentru a evita orice confuzie de limbaj pentru ca aceasta să nu fie considerată una politică sau monahală. „Este vorba de o organizație catolică formată din laici voluntari, ce doresc să-l urmeze pe Cristos și să-l slujească în cei aflați în nevoi, dând astfel mărturie despre iubirea eliberatoare a Domnului, plină de tandrețe și milostivire” (Regulament 1.1 și 1.2).

Întâlnirile dintre membrii Conferinței de Caritate decurg într-un climat de prietenie, credință și rugăciune. Foarte repede, însă, grupul se

mărește, se triplează până în toamnă, iar după un an numără în jur de 100 de persoane, iar în anul 1835 ajunge la 250 de membri, ceea ce face dificilă comunicarea. Prin urmare, în februarie 1835, Frederic Ozanam propune scindarea Conferinței în două, iar el devine vicepreședinte în prima Conferință. Un an mai târziu există opt conferințe, dintre care una la Roma.

Toți membrii știu că un grup de studenți reuniți pentru a se ruga și a pune în practică caritatea nu poate să dăinuie mult timp fără un cadru legal. Frederic Ozanam se gândește la o denumire și utilizează termenii de asociație, societate, alianță. „Puterea asociației este mare deoarece este puterea dragostei”

Primul regulament redactat de Lallier, secretar general, cu o introducere de Emmanuel Bailly și inspirat din Regula dată de sfântul Vincențiu de Paul preoților misionari, este supus discuțiilor timp de mai multe săptămâni și aprobat pe 8 decembrie 1835. Acest text reglementează toate aspectele vieții Conferinței: motivațiile, caracterul laic, modul de derulare al întâlnirilor, responsabilitățile, sărbătorile, precum și condițiile de primire a noilor membrii. „Societatea Sfântul Vincențiu de Paul acceptă toți tinerii care vor să se unească în rugăciune și să participe la operele de caritate”.

Regulamentul stabilește clar motivațiile pentru care membrii s-au angajat în această mișcare: să-l urmeze pe Isus Cristos și să-l slujească în persoana săracilor, exprimându-și sprijinul și adeziunea față de Biserică prin trăirea și asumarea misiunii de creștin laic angajat. Asociația are sens doar dacă fiecare membru „trăiește în spirit de simplitate, credință, dăruire față de săraci, cordialitate fraternală și toți sunt uniți prin legătura unică a iubirii creștine”.

La început, clericii au fost sceptici față de noul grup de creștini, însă văzând credința și zelul lor, deschiderea și sinceritatea față de Biserică și-au schimbat părerea. Aprobarea venită prin decretul dat de papa Grigore al XVI-lea pe 10 ianuarie și 12 august 1845, arată că întreaga Biserică recunoaște misiunea și activitatea Societății.

Astăzi, în România

Uniunea Asociațiilor Caritative „Sfântul Vincențiu de Paul” din România reprezintă o formă de implicare social-caritativă a laicilor în favoarea celor nevoiași și suferinzi, o formă de manifestare creștină prin care omul credincios se simte aproape de cel aflat în nevoi, oferindu-i sprijin și fiindu-i de ajutor în necaz. În acest spirit își desfășoară activitatea Conferințele vincentiene din România, de peste 20 de ani.

În prezent, în România activează 32 de Conferințe, structurate în 2 grupe: *Grupa I* cuprinde un număr de 18 Conferințe aparținând Arhidiecezei de București și Diecezei de Iași, din care 6 în București, 8 în Moldova, 3 în Muntenia și 1 în Mehedinți. *Grupa a II-a*, cu un număr de 14 Conferințe, cuprinde 11 Conferințe din Transilvania și 3 din Banat, aparținând Diecezei de Timișoara și Arhidiecezei de Alba Iulia.

Fiecare Conferință activează în cadrul unei parohii romano-catolice, având un preot îndrumător spiritual. Membrii se întrunesc bilunar sau de câte ori este nevoie. Fiecare întrunire presupune o meditație spirituală cu o temă stabilită anterior, urmată de analiza cazurilor sociale vechi și noi.

Uniunea are un președinte, 2 vicepreședinți și 2 preoți îndrumători spirituali. Membrii Uniunii se întrunesc o dată pe an, la Întâlnirea Națională, și pe grupe, tot o dată pe an, la întâlnirile de toamnă. Activitatea practică a vincentienilor se desfășoară cu ajutor financiar local și extern.

Activitățile caritative ale Conferințelor sunt diversificate: ajutorarea bătrânilor și persoanelor singure, sprijinirea familiilor monoparentale și cu mulți copii, sprijinirea căminelor de copii, implicarea în activități cu persoane cu handicap, sprijin acordat studenților, organizarea de campusuri de vară pentru copii.

Toate acțiunile își au rădăcina în caracteristica esențială a credinței creștine, izvorând din solidaritatea lui Isus față de oameni, solidaritate prin care El s-a identificat cu noi și a devenit asemenea nouă: „Tot ce ați făcut unuia din frații mei mai mici, mie mi-ați făcut”

(Mt 25,44)

Vincentzienii mărturisesc

Pentru animarea vieții creștinești în parohie, observând disponibilitatea unui grup de persoane și în scopul de a arăta iubire celor care ne înconjoară, în special, celor mai săraci, mai bolnavi, mai marginalizați, concomitent cu meditarea Cuvântului lui Dumnezeu, la sugestia Pr. Paroh Iulian Faraoanu, a luat viață și sub aspect juridic Conferința Sfântul Anton de Padova din Târgu Frumos. Aprofundând, personal, dar și în timpul întâlnirilor, spiritualitatea sfântului Vincențiu de Paul și pe cea a fericitului Frederic Ozanam, am spus cu toții, actualii membri, cu bucurie, un DA hotărât să-i ajutăm pe cei săraci și în nevoi atât material, cât și spiritual, devenind conștienți că ne putem schimba propriile destine, dar și pe cele ale comunității noastre. Cătălin Giurgilă

Întâlnirile membrilor vincentzieni, în Conferință, au stabilit legături spirituale și de prietenie, sincere și trainice, între membri și încercăm să demonstrăm prin activitatea noastră că suntem imitatorii sfântului Vincențiu de Paul în credință, în iubire, în rugăciune și în acțiune. Bucurie personală și mulțumire sufletească sunt toate acțiunile duse la împlinire cu cei săraci, bolnavi și marginalizați: în asigurarea cu îmbrăcăminte și hrană, asigurarea cu dispozitive medicale a celor cu dizabilități, în vizitarea celor bolnavi ajutându-i cu medicamente și materiale igienico-sanitare, întărindu-i să-și ducă cu demnitate crucea suferinței. Bucurie sunt și multele binecuvântări pe care le primesc de la cei pe care îi vizitez. Adrian Petruț

Cea mai semnificativă schimbare, în modul de a privi săracul de lângă mine, a fost imediat după ce l-am cunoscut mai bine pe sfântul Vincențiu de Paul. În interiorul meu a avut loc o schimbare radicală, persoana săracă este acum aproapele meu, este fratele meu care are nevoie de mine. Tatăl nostru ceresc ne este Tată tuturor, iar noi toți suntem frați și trebuie să ne iubim ca frații.

Vizitele pe care le facem la familiile aflate în nevoi materiale și spirituale sunt însoțite de iubirea noastră pentru aproapele. Când pregătim aceste vizite cerem ajutorul Duhului Sfânt care ne luminează calea. Bucuria și speranța pe care le citim în ochii persoanelor vizitate ne îndeamnă și pe noi să continuăm această activitate cu mai multă hotărâre. Asemenea lui Frederic Ozanam și noi suntem prieteni cu persoanele pe care la vizităm. Ana Dobos

Rugăciunea unui vinčențian

Doamne, lasă-mă să fiu bun prieten cu toată lumea,
Lasă-mă să dau speranța celor suferinzi și celor care plâng;
Celui care vrea să ți se încredințeze,
Dar nu știe cum!
Ajută-mă, Doamne, să nu trec de nimeni fără să-i dau
importanță, cu inima împietrită,
cu pas grăbit.
Ajută-mă, Doamne, să pot recunoaște cine îmi este alături,
pe cel care este necăjit și fără de ajutor,
pe cel care suferă și nu vrea să o arate,
pe cel singuratic.
Doamne, dă-mi puterea de a deschide inimile;
scapă-mă de iubirea de sine,
fă-mă să te slujesc pe tine,
să te iubesc pe tine,
să te ascult pe tine
prin fiecare om pe care îl voi întâlni
cu ajutorul tău!

Realizat de:

Părintele Cristinel Andrei,
Sora Magdalena Hârbu
Fratele Celestin Farcaș

2013 - Berceau de Saint Vincent de Paul - Franța